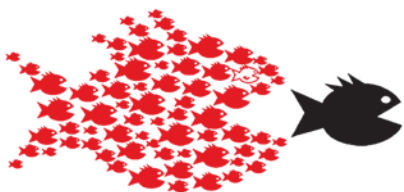

η ακίδα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΝΟΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

τεύχος 1^ο - Μάρτιος 2010

εισαγωγικό σημείωμα

Συνάδελφισσες και Συνάδελφοι η «ΑΚΙΔΑ» είναι ένα όνειρο παλιό, που συνεχώς η γέννησή της μετατοπίζοταν στο χρόνο. Οι οικογενειακοί και εργασιακοί ρυθμοί μας ξέφρενοι, αγχωτικοί ματαίωναν την δημιουργία της. Ως σήμερα! Οι ανάγκες των δύσκολων καιρών που ζούμε μας έχουν οδηγήσει σε έναν απομονωτισμό που το «καλημέρα» στο φίλο ακούγεται, φαντάζει φειδωλό και μίζερο. Στα σχολεία μας αντιμετωπίζουμε τα όνειρα και τις προσδοκίες των μαθητών μέσα από τις δυσκολίες που μόνο εμείς γνωρίζουμε σε μια περριρέουσα ατμόσφαιρα εργασιακής σπύλωσης μας. Γύρω μας φερέφωνα δημοσιογράφοι μας μετατρέπουν σε πορνολάγνους σε μια προσπάθεια ηθικής χειραγώγησής μας.

Η ΑΚΙΔΑ είναι ένα όνειρο που θέλουμε να μοιραστούμε μαζί με κάθε αναγνώστη της και συνάμα ένας χώρος επικοινωνίας για όλους μας. Η θέλησή μας είναι να είναι η έκδοσή της μηνιαία με κείμενα εκπαιδευτικά, πολιτιστικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά κ.ά. που θα προάγουν το διάλογο ανάμεσα στα μέλη της εκπαιδευτικής κοινότητας. Πίσω μας δεν έχουμε κανένα κόμμα να μας ελέγχει και να μας καθοδηγεί, αλλά ούτε και να μας στηρίζει οικονομικά. Τα έξοδα για πεντακόσια έντυπα καλύπτονται από τα μέλη της συντακτικής ομάδας.

Συνάδελφισσες και συνάδελφοι η ΑΚΙΔΑ είναι φιλόξενη για κείμενά σας αλλά και για τις παρατηρήσεις σας.

Αδρομερής απόπειρα προσέγγισης στον Ελληνικό Διαφωτισμό

του Βασίλη Αρβανιτάκη

Ο όρος «ελληνικός» αποδίδεται (1946) στον Κ.Θ. Δημαρά. Έως τότε η πνευματική ιστορία της τουρκοκρατίας ονομαζόταν «**πνευματική αναγέννηση**» του γένους. Το κίνημα του Ελληνικού Διαφωτισμού (Ε.Δ) εμφανίζεται λίγο πριν από τα μέσα του 18ου αιώνα, τότε που οι έμποροι, καραβοκυραίοι και Φαναριώτες μεταφέρουν στις

παοικίες, στις βαλκανικές χώρες και στην «καθ' ημάς Ανατολή» ρεύματα παράλληλα μ' εκείνα της «δυτικότερας» Ευρώπης (εξακτίνωση του Γαλλικού Διαφωτισμού). Οι λύσεις που προτείνουν δεν είναι πάντοτε τολμηρές, είναι ετεροχρονισμένες και οι ρυθμοί είναι αργοί. Κύρια χαρακτηριστικά είναι: α) η αποδέσμευση της σκέψης και της πνευματικής δημιουργίας από το θρησκευτικό ασφυκτικό εναγκαλισμό (**εκκοσμίκευση**), β) τροπή προς την αρχαιότητα με απόρριψη του Βυζαντίου ως φορέα απολυταρχικής και θρησκευτικής εξουσίας, γ) καταπολέμηση της δεισιδαιμονίας με περιορισμό της κοσμικής εξουσίας του κλήρου (**αντικληρικαλισμός**) και δ) εξιδανίκευση των εννοιών του **Ορθού Λόγου** και της Επιστήμης (παρατήρηση, πείραμα). Επιστέγασμα είναι η ανάδειξη της ελευθερίας σε κεντρικό αίτημα. «Να γράφει κανείς ότι θέλει κατα το δικαίωμα της φυσικής ελευθερίας» και «Όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά» (Ρήγας). **σελ. 3**

Μαθησιακές Δυσκολίες και προβλήματα συμπεριφοράς στη σχολική τάξη

της Ελένης Μαλαχά

Οι μαθησιακές δυσκολίες που αντιμετωπίζει ένα μεγάλο ποσοστό μαθητών (περίπου 10% του μαθητικού πληθυσμού) αποτελούν συχνά «πονοκέφαλο» για τον εκπαιδευτικό ο οποίος καλείται να επιλύσει εκτός από το γνωστικό έλλειμμα των μαθητών αυτών και τα προβλήματα συμπεριφοράς τα οποία είναι δυνατόν να συνυπάρχουν με τις μαθησιακές δυσκολίες.

Ο εκπαιδευτικός πρέπει να βρει τρόπο ν' αντιμετωπίσει τα προβλήματα αυτά μέσα σε μια τάξη με είκοσι και πλέον μαθητές έχοντας μια πληθώρα ύλης και περιορισμένο χρόνο. Συχνά αισθάνεται μόνος και αβοήθητος απέναντι στους μαθητές που δημιουργούν προβλήματα και ανήμπορος ν' αντιμετωπίσει τις αντιδράσεις των γονέων και συναδέλφων. **σελ. 4**

Casus Belli

Το ΠΑΣΟΚ βρήκε το ΛΑΟ του καθώς έχει βασικό του υποστηρικτή και βαδίζει χέρι χέρι με τον ακροδεξιό ρατσιστή Καρατζαφέρη στο πέρασμα του «Ρουβίκωνα». Αποτελεί πια κοινή διαπίστωση πως η οικονομική κρίση προσφέρει μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για την ανατροπή των κοινωνικών κατακτήσεων των τελευταίων δεκαετιών προς όφελος των εργοδοτών και σε βάρος της μισθωτής εργασίας. Αυτό είναι και το διακύβευμα. Οι πλούσιοι να γίνουν πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι, αδύναμοι και μόνοι, χωρίς αγωνιστικές δράσεις αλληλεγγύης και συνεργατικότητας.

Έχει κανείς μας αυταπάτες πως θα ξαναπάρουμε όσα μας έκλεψαν και μας κλέβουν με την νομιμοποιητική ψήφιση νομοσχεδίων στο κοινοβούλιο; Έχει κανείς μας αυταπάτες πως όσα νέα μέτρα έρθουν, όπως για το ασφαλιστικό, τις περικοπές δαπανών στην εκπαίδευση, την αξιολόγηση, την επέκταση του εργασιακού μας ωραρίου (βλ. δηλώσεις Διαμαντοπούλου για εργασία τα Σαββατοκύριακα και το καλοκαίρι) δε θα μας οδηγήσουν σε συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα;

Μας μιλούν για οικονομική κρίση όταν οι εισηγμένες εταιρείες στο Χρηματιστήριο είχαν κέρδη 11,8 δις Ευρώ το 2009, 10 δις το 2008 και 11,3 δις το 2007. Το δίλημμα στέκει μπροστά μας αμείλικτο. Ή θα ανατρέψουμε με ενωτικούς αγώνες την πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου ή τραγουδώντας και χορεύοντας (θετικές οι δραστηριότητες του συλλόγου μας) θα πέσουμε στον εργασιακό Καιάδα.

Τώρα παρά ποτέ χρειαζόμαστε μια ενότητα που θα γυρνάει την πλάτη στη συνδικαλιστική αριστοκρατία και θα περιλαμβάνει συνδικάτα, συλλόγους, επιτροπές αγώνα, αγωνιστές συνδικαλιστές, εργαζόμενους, άνεργους και νεολαία. ☞

ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΛΟΓΩΝ & ΕΡΓΩΝ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ του Σπύρου Βλαχόπουλου

Με έναν πολύ επικοινωνιακό τρόπο και μια ημέρα μετά την ανακοίνωση των σκληρών οικονομικών μέτρων που πλήττουν τους εκπαιδευτικούς αλλά και όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα, η υπουργός παιδείας ανακοίνωσε στο Υπουργικό Συμβούλιο το σχέδιο δράσης για την υλοποίηση των προγραμματικών δεσμεύσεων της κυβέρνησης στο χώρο της παιδείας και ειδικότερα στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Διαβάζοντας τις νέες εξαγγελίες δεν μπορεί να μη σχολιάσει κανείς ορισμένα σημεία, που με τις αντιφάσεις που περιέχουν, προκαλούν κάθε απλό πολίτη αλλά πολύ περισσότερο εκπαιδευτικούς και γονείς.

Μια πρώτη παρατήρηση που θα έλεγα να κάνω και θεωρώ ότι είναι ενδεικτική της φιλοσοφίας και των προθέσεων της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας είναι ότι οι νέες εξαγγελίες που αφορούν αλλαγές και έχουν στόχο τη «Δημόσια, δωρεάν και υψηλής ποιότητας παιδεία για όλους» γίνονται μετά από ένα χρονικό διάστημα πέντε μηνών κατά το οποίο ΜΜΕ και Υπουργείο Παιδείας αποδόμισαν την εικόνα του εκπαιδευτικού. Είχαν μιλήσει για υψηλά επιδόματα των εκπαιδευτικών, για αποσπάσεις σε κομματικά και πολιτικά γραφεία, σε υπηρεσίες που δεν αφορούν την εκπαίδευση και για εκπαιδευτικούς μακριά από την τάξη. Η όλη προσπάθεια επισφραγίστηκε φυσικά με τα οικονομικά μέτρα σύμφωνα με τα οποία ο πιο κακοπληρωμένος Έλληνας εκπαιδευτικός στις χώρες της ΕΕ χάνει ετησίως από 1305 ως 1715 ευρώ.

Αποτελεί εμπαιγμό και προσβολή της νοημοσύνης του εκπαιδευτικού η παρακάτω εξαγγελία που την παραθέτω αυτούσια όπως διατυπώθηκε στο Υπουργικό Συμβούλιο:

“ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΟΝ ΜΑΧΟΜΕΝΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ, το Νέο Σχολείο θα πετύχει τους στόχους του. Το Νέο Σχολείο δίνει έμφαση στη συνάρθρωση, τη συνέργεια και τον συντονισμό μεταξύ των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Ισχυροποιείται ο ρόλος του εκπαιδευτικού στη διαδικασία αναβάθμισης του σχολείου, με πρωτοβουλίες αυτενέργειας και κίνητρα καινοτομίας, με τις γνώσεις που χρειάζεται για να ανταποκριθεί στην υψηλή αποστολή του και με αντίστοιχο υψηλό κύρος, θέση στην κοινωνία και αμοιβή”.

Είναι τελείως παράλογο να ζητάς από έναν εκπαιδευτικό που τον έχεις εξοθλίψει οικονομικά, κοινωνικά, επιστημονικά, που τον έχεις κατασκευαστεί για μεγάλο χρονικό διάστημα, που τον έχει απαξιώσει, να δώσει κάτι παραπάνω από τον εαυτό του προκειμένου να λειτουργήσει και να δουλέψει για να κάνει πράξη τις νέες πολιτικές εξαγγελίες. Αυτό δεν έχει γίνει από καμιά πολιτική ηγεσία μέχρι τώρα στην ιστορία της εκπαίδευσης. Οι αλλαγές και οι μεταρρυθμίσεις συνοδεύονταν τις περισσότερες φορές από κίνητρα και όχι από αντικίνητρα όπως συμβαίνει σήμερα. Το σύνθημα «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ: πρώτα ο μαθητής» που προβάλλεται αποτελεί μια ακόμη κραυγαλέα αντίφαση λόγων και έργων. Η εξαγγελία «πρώτα

ο μαθητής» δε συνάδει με προηγούμενες δηλώσεις της υπουργού που έκαναν λόγο για μείωση προσλήψεων των εκπαιδευτικών στους μισούς σε σχέση με την προηγούμενη σχολική χρονιά, όταν όλοι γνωρίζουμε ότι κάθε χρόνο χιλιάδες ώρες διδασκαλίας χάνονται επειδή πολλές από τις κενές θέσεις δεν καλύπτονται έγκαιρα. Πώς πραγματικά θα δοθεί προτεραιότητα στο μαθητή όταν τα τμήματα που θα δημιουργηθούν από συγχωνεύσεις θα περιέχουν μέχρι και τριάντα παιδιά. Πώς θα εφαρμοστούν οι νέες παιδαγωγικές μέθοδοι όταν όλοι γνωρίζουμε ότι τα πολυπληθή τμήματα αποτελούν τροχοπέδη στην καλή επικοινωνία δασκάλου-μαθητή, στην οργάνωση της τάξης, στην αντιμετώπιση των παιδαγωγικών ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζονται και στην εφαρμογή του μοντέλου της ομαδοσυνεργατικής διδασκαλίας; Πώς μέσα από τμήματα τριάντα μαθητών θα κάνεις πράξη την εξαγγελία: “ Τα εφόδια που θα πάρουν από το σχολείο σήμερα, θα είναι οι αυριανές ευκαιρίες τους για κοινωνική πρόοδο και επιτυχία. Και αυτό αφορά όλα τα παιδιά, χωρίς κοινωνικές, οικονομικές, μορφωτικές, θρησκευτικές ή πολιτισμικές διακρίσεις και ανισότητες”

Πώς είναι δυνατόν να γίνουν πραγματικότητα οι εξαγγελίες για ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, για ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΝΟΙΚΤΟ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, για ΔΗΜΟΣΙΑ, ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΥΨΗΛΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ όταν το 1 δις το οποίο εξήγγειλε η κυβέρνηση τις πρώτες μέρες από την ανάληψη των καθηκόντων της για την παιδεία σήμερα έγινε 20 εκατομμύρια; Πού πήγαν οι δεσμεύσεις ότι δε θα γίνουν περικοπές στην υγεία και στην παιδεία; Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα των αντιφάσεων οι συνδικαλιστικές ενώσεις των εκπαιδευτικών σε τοπικό και σε πανελλαδικό επίπεδο έχουν χρέος να αναδείξουν αυτά τα θέματα στην κοινωνία, μέσα από έναν ουσιαστικό διάλογο με τους γονείς αλλά και όλους τους εμπλεκόμενους με την εκπαίδευση φορείς, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα ισχυρό κίνημα αποκάλυψης, αμφισβήτησης και ανατροπής των πραγματικών προθέσεων του Υπουργείου Παιδείας. ☞

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

ΕΛΕΝΗ ΜΑΛΑΧΑ

ΗΛΙΑΣ ΜΠΟΥΡΓΟΥΤΖΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ppanagioutou@yahoo.com

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΗΛΟΥ

ΑΚΗΣ ΠΑΝΔΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΣΙΩΛΗ

ΦΑΝΗΣ ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η «Ακίδα» σχεδιάστηκε και σελιδοποιήθηκε από τη Φιλένη Λοράνδου και τυπώθηκε στο τυπογραφείο «Synthesis» σε 500 αντίτυπα.

ΠΟΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΩΤ/ΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ;

Στην Κύπρο λειτουργεί εδώ και πολλά χρόνια το Συνεργατικό Ταμειυτήριο Δασκάλων Κύπρου ΛΤΔ. Στο Πιστωτικό αυτό ίδρυμα μπορούν να μετέχουν δάσκαλοι και νηπιαγωγοί που υπηρετούν στη Μεγαλόνησο.

Σύμφωνα με τον ιστότοπο του Ταμειυτηρίου η συγκεκριμένη επιτυχής προσπάθεια του διδασκαλικού κινήματος «συνέβαλε καθοριστικά στην ανύψωση του βιοτικού επιπέδου του δασκάλου και στην εδραίωση της αξιοπρέπειάς του», καθώς «ο δάσκαλος γνωρίζει ότι συνεργάζεται με το δικό του οικονομικό οργανισμό, σε πνεύμα κατανόησης και ανθρώπινης προσέγγισης, απ' όπου θα εξυπηρετηθεί άριστα στις οικονομικές του συναλλαγές και θα καλύψει

τις οικονομικές του ανάγκες χωρίς δυσκολία και με ευνοϊκούς και ανθρώπινους όρους».

Για να γίνει κάποιος μέλος στο Συνεργατικό Ταμειυτήριο πληρώνει το ποσό των € 20 (€10 ως δικαίωμα εγγραφής και €10 για αγορά δέκα (10) μετοχών προς €1 τη μία), ενώ το κάθε μέλος υποχρεούται να είναι καταθέτης Μονίμων Αποταμιεύσεων. Για το σκοπό αυτό δεσμεύονται πενήντα ευρώ (€50) το μήνα, οι οποίες αποταμιεύονται σε ειδικό λογαριασμό του μέλους. Παράλληλα κανένα μέλος δεν δικαιούται να αποσύρει τις Μόνιμες Αποταμιεύσεις του πριν την αφυπηρέτησή του ή πριν τη διαγραφή του από μέλος του Ταμειυτηρίου. Όποιο μέλος θέλει μπορεί με αίτησή του να δεσμεύσει τις αποταμιεύσεις του ως εγγύηση για εξασφάλιση δανείου, οπότε και δανείζεται το 75% του συνολικού ποσού των Μονίμων Αποταμιεύσεων. Τέλος το ίδρυμα διοικείται από εννιαμελές διοικητικό συμβούλιο και υπάρχει παράλ-

ληλα θέση Γενικού Διευθυντή.

Είναι προφανείς οι λόγοι υποστήριξης μιας τέτοιας προσπάθειας και στη χώρα μας, με ενδεχόμενες τροποποιήσεις, καθώς όχι μόνο θα διαφυλαχθεί το βιοτικό επίπεδο στο παρόν και στο μέλλον όλων μας, χωρίς την ανάγκη καταφυγής στο τραπεζικό σύστημα με πολύ μεγαλύτερα επιτόκια και επαχθείς όρους, αλλά θεωρούμε επίσης πως θα είναι μια αρχή αναζωογόνησης του διδασκαλικού κινήματος, το οποίο θα μπει σε μια νέα τροχιά, αυτή του συνεργατικού-συνεταιριστικού κινήματος, με πολλαπλά οικονομικά, κοινωνικά και συνδικαλιστικά οφέλη.

Αυτή τη στιγμή η Ανεξάρτητη Ριζοσπαστική Κίνηση Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ν. Κέρκυρας, έχει θέσει το θέμα κατ' αρχήν ενώπιον συναδέλφων για συζήτηση και στο Δ.Σ. του συλλόγου, όπου συγκροτήθηκε ομόφωνα τριμελής επιτροπή μετά από πρότασή μας για να ερευνήσει το σοβαρό αυτό ζήτημα. ➡

Αδρομερής απόπειρα προσέγγισης στον Ελληνικό Διαφωτισμό

συνέχεια από την 1η σελ.

Είναι κίνημα που αφορά καλλιεργημένες και εγγράμματες ομάδες της ελληνικής κοινωνίας (θεωρία των elit (Pareto)—νσιίδες εκκοσμίκευσης (Πιζάνιας)). Η πλειονότητα του πληθυσμού δεν μπορεί να συμμετέχει σε πολιτισμικές δραστηριότητες που προϋπόθεση έχουν την εγγράμματη λογιούσνη. Ζει σε "άλλους χρόνους" (Χρόνοι των ανθρώπων-Πιζάνιας).

Κατά το Δημαρά, απαρτίζεται από 3 στάδια-κατ' αντιστοιχία με τη μήτρα -το Γαλλικό Διαφωτισμό: 1) Βολταίρος, 2) Γαλλική Εγκυκλοπαίδεια, 3) Ιδεολόγοι.

Συμπληρωματικά, προτείνονται τα επίπεδα: α) αναπροσανατολισμός της ελληνικής παιδείας και αποκλιρροιοποίησή της με παράλληλη άρνηση παραδοσιακών ιδεολογικών μορφωμάτων (αναμόρφωση προγραμμάτων σπουδών σχολείων), β) εθνική απελευθέρωση (πέραςμα από το "γένος" στο κατασκευασμα "έθνος") η οποία θα προέλθει από τη διάδοση της παιδείας (Καντ: Sapere aude! Τόλμησε να μάθεις!), γ) Κοινωνική απελευθέρωση στο μελλοντικό ελεύθερο κράτος και δημιουργία κοινωνίας θεμελιωμένης στην αστική ισότητα και τις δημοκρατικές ελευθερίες (liberte-egalite-fraternite).

Η Ευρώπη των "φώτων" αποτελεί πηγή και πρόκληση για το παράγωγο κίνημα του Ε.Δ. "Έχει χρεία η Ελλάς από της Ευρώπης..." Μοισιόδακας.

Οι συντηρητικοί αντιδρούν, γιατί θεωρούν ότι στην Ευρώπη βρίσκεται η ρίζα των κακών "Αθε-

ίζουσιν όσοι σπουδάζουν εις την Φραγγίαν..."

Η μετακένωση, δηλαδή η αξιοποίηση των δυτικών επιτευγμάτων για τους πόθους και την ανάπτυξη της ελληνικής προσπάθειας, και οι μεταφράσεις θα είναι αποτελεσματικά μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας της δυτικοευρωπαϊκής παιδείας. Επιπρόσθετα, βαθύτεροι οικονομικοί και κοινωνικοί ανταγωνισμοί συντελούν σε βαθμιαίες αλλοιώσεις στις συλλογικές νοοτροπίες και συμπεριφορές. Δημιουργούνται ιδεολογικά ρήγματα ταυτοτήτων στη "νομοκατεστημένη" ελληνική κοινωνία. Οι αντιπρόσωποι-πρωτοπόροι ριζοσπάστες-του Ε.Δ έρχονται αντιμέτωποι με πανίσχυρα παραδοσιακά ρεύματα που σχετίζονται με τη θρησκευτικότητα και το ρόλο του κλήρου. Αποφεύγεται η μετωπική σύγκρουση, αλλά προβάλλονται παραθέματα ιερών κειμένων αναδεικνύοντας τις αναντιστοιχίες με τις τρέχουσες θρησκευτικές πρακτικές. Ο Κοραής, ο Ανώνυμος (1789), ο Παμπλέκης, ο αρχιεπίσκοπος Σιναίου Κωνσταντίνος αμφισβητούν το χριστιανισμό και τα μυστήριά του. Οι συντηρητικοί λόγιοι (νόμος δράσης και αντίδρασης του Νεύτωνα - πάλη των αντιθέτων, διαλεκτική) μιλούν για νατουραλιστές, ελευθερόφρονες και αθέους.

Τα βιβλία -ο τύπος γενικότερα- έρχονται, ως σημάδι ανανεωτικής νηούς να στηρίζουν και να πολλαπλασιάζουν την εμβέλεια του Ε.Δ. Το περιεχόμενο ποικίλο: φιλοσοφικά, ιστορικά, επιστημονικά, αρχαιογνωσία, γραμματικές αρχαίων-λαλούμενης, από τη στιγμή όπου η αρχαιότητα αναδεικνύεται σε προσδιοριστι-

κό άξονα του περάσματος από το γένος στο έθνος.

Η ορμητική προώθησή τους προκαλεί την αντίδραση της εκκλησίας. Το 1798 και το 1819 το πατριαρχείο επιβάλλει προληπτική-κατασταλτική λογοκρισία. Για να λαβιναίνον έγκριση κυκλοφορίας πρέπει να μην αντιβαίνουν στα δόγματα και να μη στρέφονται κατά της κραταίας εξουσίας του Σουλτάνου. Ανάμεσα στους συντηρητικούς- αντιδιαφωτιστές είναι ο Νικόδημος Αγιορείτης και ο Αθανάσιος Πάριος. Προτείνουν να κατακαίνονται τα βιβλία (κάποιους σας θυμίζει, ε;) που προτάσσουν αθεΐα και όσοι διαβάζουν, γράφουν, αγοράζουν, τυπώνουν σχετικά βιβλία τα υπάρχουντά τους να διαρπάζονται και να εξορίζονται. Οι ακραίες θέσεις είναι ενδεικτικές του κλίματος που επικρατεί!

Συνοψίζοντας, το ουσιαστικότερο είναι ότι αναδύθηκε η έννοια του Μη Υποταγμένου Πολίτη (Ηλιού) όπως προτάθηκε από τη Γαλλική Επανάσταση (1789) και τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη. ➡

Βιβλιογραφία

- Κ. Θ. Δημαράς., Νεοελληνικός Διαφωτισμός, Αθήνα, Ερμής, 1977.
- Ε. J. Hobsbawm, Η εποχή των επαναστάσεων 1789-1848, Αθήνα, Μ.Ι.Ε.Τ., 1992.
- Ιστορία του Νέου Ελληνισμού, τ. 1-3, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2003.
- Η. Lefebvre, Η Γαλλική Επανάσταση, Αθήνα, ΜΙΕΤ 2005.
- Π. Πιζάνιας, Χρόνοι των ανθρώπων. Θεωρήσεις για την ιστορία, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2002.

Μαθησιακές Δυσκολίες και προβλήματα συμπεριφοράς στη σχολική τάξη

συνέχεια από την 1η σελ.

Η παρακώλυση της μαθησιακής διαδικασίας που ακολουθεί την προβληματική συμπεριφορά αποσυντονίζει την τάξη. Πολλές φορές αν μάλιστα δεν υπάρχει κάποια επίσημη διάγνωση, αναρωτιέται και ο ίδιος για ποιο λόγο παρ' όλες τις προσπάθειές του τα προβλήματα εμμένουν. Οδηγείται έτσι είτε σε παραίτηση από την προσπάθεια επίλυσης του προβλήματος είτε σε ενοχικά συναισθήματα και αμφισβήτηση των ικανοτήτων του, με αποτέλεσμα τη δημιουργία φαύλου κύκλου.

Ποιος είναι όμως ο λόγος για τον οποίο ένας μαθητής ενεργεί με τρόπο μη επιθυμητό και αντιστέκεται σ' οποιαδήποτε παρέμβαση;

Πριν προχωρήσουμε στην αντιμετώπιση των προβλημάτων συμπεριφοράς κρίνεται σκόπιμο να ορίσουμε τι εννοούμε με τον όρο Ειδικές Μαθησιακές Δυσκολίες.

Σύμφωνα με την National Joint Committee on Learning Disabilities:

Μαθησιακές Δυσκολίες είναι ένας γενικός όρος, ο οποίος αναφέρεται σε μια ετερογενή ομάδα διαταραχών που εκδηλώνονται μέσω σημαντικών δυσκολιών στην απόκτηση και χρήση του λόγου (προφορικού και γραπτού), της ανάγνωσης, της γραφής, της λογικής σκέψης ή των μαθηματικών ικανοτήτων. Οι διαταραχές αυτές είναι εγγενείς, θεωρείται ότι οφείλονται σε δυσλειτουργία του κεντρικού νευρικού συστήματος και μπορεί να εμφανιστούν καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής. Προβλήματα στις αυτορρυθμιζόμενες συμπεριφορές, στην αντίληψη των κοινωνικών φαινομένων και στην κοινωνική αλληλεπίδραση μπορεί να συνυπάρχουν με τις μαθησιακές δυσκολίες, αλλά δε συνιστούν από μόνα τους μαθησιακή δυσκολία.

Αν και οι μαθησιακές δυσκολίες μπορεί να εμφανίζονται ταυτόχρονα με άλλες συνθήκες ανεπάρκειας (π.χ. αισθητηριακές βλάβες, νοητική υστέρηση, σοβαρή συναισθηματική διαταραχή) ή με εξωτερικές επιδράσεις (όπως πολιτιστικές διαφορές, ανεπαρκής ή ακατάλληλη διδασκαλία), δεν είναι το αποτέλεσμα αυτών των καταστάσεων ή επιδράσεων.

Σύμφωνα λοιπόν με τον παραπάνω ορισμό των μαθησιακών δυσκολιών είναι φανερό ότι οι μαθησιακές δυσκολίες μπορούν να επηρεάσουν δυσμενώς και με πολλούς τρόπους τη συναι-

σθηματική και την κοινωνική εξέλιξη των παιδιών που τις παρουσιάζουν, αφού είναι πιθανό τα παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες να παρουσιάζουν προβλήματα αυτοελέγχου, κοινωνικής αντίληψης και κοινωνικής αλληλεπίδρασης.

Ένας μαθητής με μαθησιακές δυσκολίες όπως αναφέρει και η Τζουριάδου έχει πολλούς λόγους να παρουσιάσει παράλληλα με τη σχολική δυσκολία και προβλήματα συναισθήματος, συμπεριφοράς, καθώς και κοινωνικά. Αρκεί μόνο να σκεφτούμε την καθημερινή χρόνια στέρηση του μαθητή αυτού, τα έντονα συναισθήματα μειονεξίας και αποτυχίας. Τις περισσότερες μάλιστα φορές τα προβλήματα συναισθήματος και συμπεριφοράς είναι αυτά που πρώτα ανησυχούν και προβληματίζουν παιδαγωγούς και γονείς και όχι η ίδια η σχολική δυσκολία.

Οι μαθησιακές δυσκολίες επιδρούν σ' όλους τους τομείς, εισχωρούν σ' όλες τις πλευρές της ζωής. Δύσκολα θα συναντήσουμε περίπτωση μαθησιακής δυσκολίας που να μη συνοδεύεται, σε κάποιο βαθμό, με οποιοδήποτε τρόπο από προβλήματα συμπεριφοράς και συναισθήματος, κοινωνικά και οικογενειακά.

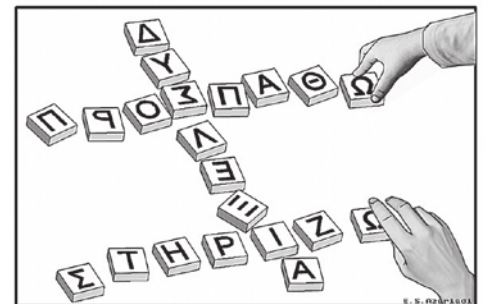
Ο ρόλος του εκπαιδευτικού είναι ιδιαίτερα σημαντικός ώστε να οδηγήσει στην αντιμετώπιση και όχι σε όξυνση των προβλημάτων του μαθητή. Η αναζήτηση της αιτιολογίας βοηθά στη σωστή αντιμετώπιση, αλλά και οριοθετεί τις ανάλογες προσδοκίες ανταπόκρισης. Ο εκπαιδευτικός αρχίζει να βοηθά από τη στιγμή που γνωρίζει τι συμβαίνει με το μαθητή του, γιατί και πως δυσκολεύεται, ότι έχει καλή και ανώτερη νοημοσύνη, ότι δεν πρόκειται για τεμπελιά. Είναι γνωστή η σχέση ανάμεσα στις προσδοκίες του δασκάλου και την επίδοση του μαθητή, ενώ έχει μεγάλη σημασία η αποφυγή της «ταμπέλας» και του στιγματισμού του μαθητή αυτού.

Ο δάσκαλος του μαθητή με μαθησιακές δυσκολίες μπορεί να προσφέρει πολλά με μικρή προσπάθεια εξατομίκευσης στο πρόγραμμα και τον τρόπο εργασίας του μαθητή του. Η επιβράβευση για τις προσπάθειες και τη μικρή πρόοδο που εμφανίζει έχει μεγάλη σημασία. Το ίδιο και περισσότερο βοηθά ο δάσκαλος με το να ψάξει να βρει και να δουλέψει με τις δυνατότητες και τις ιδιαίτερες δεξιότητες του παιδιού αυτού. Είναι σίγουρο πως μπορεί να βοηθήσει στο ανέβασμα της αυτοεκτίμησης, στη βελτίωση της εικόνας του μαθητή μέσα στην τάξη

και στην ανάπτυξη καλύτερης σχέσης με τους συμμαθητές του.

Η αμφίδρομη σχέση μεταξύ χαμηλών κινήτρων και μαθησιακών δυσκολιών, κάνουν εξαιρετικά σημαντική τη συμπεριφορά του δασκάλου και των στρατηγικών ανατροφοδότησης που χρησιμοποιεί.

Ίσως ο εντοπισμός του συγκεκριμένου μαθησιακού προβλήματος του μαθητή και η διαφοροποίηση της διδασκαλίας απαιτεί χρόνο και κόπο, αλλά τα οφέλη είναι πολλαπλά και ο εκπαιδευτικός απαλλάσσεται από το να σπαταλά χρόνο απαιτώντας από το μαθητή να μάθει πράγματα, ενώ δεν έχει κατακτήσει βασικές δεξιότητες, και να αναλώνεται σε αποτυχημένες προσπάθειες ελέγχου της συμπεριφοράς. ☞

Βιβλιογραφία

Molnar A. – Lindquist B, (1995), Προβλήματα συμπεριφοράς στο σχολείο. Οικοσυστημική προσέγγιση. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα.

Παντελιάδου Σουζάνα, (2007), Μαθησιακές δυσκολίες και εκπαιδευτική πράξη. Τι και Γιατί; Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα.

Σπαντιδάκης Ιωάννης, (2004), Προβλήματα παραγωγής γραπτού λόγου παιδιών σχολικής ηλικίας, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα.

Τζουριάδου Μαρία, (1995), Παιδιά με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, Προμηθέας, Θεσ/νίκη.

Φλωράτου Μαρία, (1998), Μαθησιακές δυσκολίες και όχι τεμπελιά, Οδυσσέας, Αθήνα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΘΕΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

της Αναστασίας Πηλού

«Το χειρότερο κακό που μπορεί να πάθει ένας άνθρωπος είναι ν' αρχίσει να σκέφτεται άσχημα για τον εαυτό του» Γκαίτε

Πόσο σημαντικά είναι τα λόγια αυτά φαίνεται από το γεγονός ότι η στάση που έχουμε απέναντι στους άλλους και απέναντι στη ζωή εξαρτάται από την ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας. Αγαπάμε τη ζωή και τους άλλους, όταν αγαπάμε τον εαυτό μας. Η σημασία της θετικής εικόνας του εαυτού μας είναι πολύ μεγάλη, γιατί μόνο όταν την αποκτήσουμε μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τη ζωή με αυτοπεποίθηση, κουράγιο, αισιοδοξία και να ζήσουμε ευτυχισμένοι.

Το παιδί βλέπει τον εαυτό του μέσα από τα μάτια των άλλων. Η αυτοεικόνα του διαμορφώνεται απ' τ' αποτελέσματα των ενισχύσεων που δέχεται καθημερινά από μας. Αν αντιμετωπίζουμε το παιδί σαν σημαντικό και αξιόλογο, τότε και αυτό, συνήθως, καταλήγει να πιστεύει το ίδιο για τον εαυτό του.

Πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να εμποδίσουμε το παιδί να θεωρήσει τον εαυτό του ανίκανο και ανάξιο, γιατί αν καταλήξει να δει έτσι τον εαυτό του, θα εφαρμόζει αυτή την εντύπωση σε οτιδήποτε αναλαμβάνει.

Όταν ένα παιδί μεγαλώνει μαθαίνοντας ν' αγαπάει τον εαυτό του, νιώθοντας αυτοπεποίθηση και αυτοσεβασμό, τίποτα δεν μπορεί να το εμποδίσει ν' ακολουθήσει τον κατάλληλο δρόμο της ολοκλήρωσής του ως άνθρωπος. Οι γνώμες των άλλων δε θα μπορέσουν ποτέ να το υπονομεύσουν. Θα παίρνει μαθήματα από τις αποτυχίες του και θα γίνεται πιο δυνατό. Αφού θα αγαπάει και θα σέβεται τον εαυτό του, θα κάνει το ίδιο και με τους συνανθρώπους του. Θα γίνει ένα άτομο με έντονο το αίσθημα της αγωνιστικότητας, του αλτρουισμού, της αλληλεγγύης και της δικαιοσύνης.

Και ως γονείς και ως εκπαιδευτικοί πρέπει να θέτουμε βασικά ερωτήματα σχετικά με την εικόνα που έχει το παιδί για τον εαυτό του. Νιώθει ότι το αγαπούν; Πιστεύει ότι είναι έξυπνο και ότι αξίζει; Είναι ευχαριστημένο με την εξωτερική του εμφάνιση; Πιστεύει ότι μπορεί να ολοκληρώσει ένα έργο πριν το αρχίσει; Αν έρθουμε αντιμέτωποι με την άρνηση και τον πεσιμισμό, πρέπει να δουλέψουμε συστηματι-

κά και μεθοδικά για την αναστροφή αυτής της εικόνας.

Φαντάζομαι ότι κανείς μας δε θέλει να έχει η συμπεριφορά του αρνητικές επιπτώσεις στο παιδί. Όμως αρκετές φορές, άθελα μας, με τη αρνητική στάση μας απέναντί του υπονομεύουμε την αυτοπεποίθησή του.

Ας δούμε λοιπόν με ποιους τρόπους εμποδίζουμε τη θετική αυτοεικόνα του παιδιού.

- Λέγοντας στο παιδί ότι είναι κακό.
- Λέγοντας ότι είναι καλό μόνο όταν φέρεται σωστά.
- Κάνοντάς του παρατηρήσεις συνεχώς για τα λάθη που κάνει.
- Βάζοντάς του ταμπέλες με μειωτικά παραπελάκια.
- Αντιμετωπίζοντας το παιδί σα μαθητευόμενο που δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί ως ανθρώπινο πλάσμα.
- Αποφεύγοντας να του αναθέτουμε ευθύνες.
- Μιλώντας για λογαριασμό του παιδιού, αντί να το αφήσουμε να εκφραστεί ανάλογα με την ηλικία του.
- Μιλώντας για το παιδί μπροστά του σαν να μη βρίσκεται εκεί.
- Κρατώντας απόσταση από αυτό και αποφεύγοντας να το αγγίζουμε, να το φιλήσουμε να το αγκαλιάσουμε ή να παίξουμε μαζί του.

Αφού δεχτούμε ότι με όλες αυτές τις συμπεριφορές μειώνουμε την αυτοεκτίμηση του παιδιού, πρέπει να κάνουμε κάτι για το αντίθετο. Για να συμβεί όμως αυτό πρέπει ν' αλλάξουμε στάσεις, συμπεριφορές και προσεγγίσεις. Ο Ρούντολφ Ντράικωρς με τη συνεργάτιδά του Μπέρνις Μπρόνια Γκράνγουουλντ μας προτείνουν μερικές ιδέες - στάσεις που μπορούμε να εφαρμόσουμε σε παιδιά κάθε ηλικίας.

Ας δούμε τις προτάσεις αυτές:

- Να ενθαρρύνουμε το παιδί να διακινδυνεύει και όχι να διαλέγει τον πιο σίγουρο δρόμο.
- Να μην ενθαρρύνουμε καμιά μορφή ατό-υποτίμησης στο παιδί.
- Να κάνουμε προσπάθεια να μειώσουμε τις αναφορές στα εξωτερικά μέτρα επιτυχίας. (το αδιάκοπο τρέξιμο πίσω από τους βαθμούς, τα βραβεία, τα χρήματα, την πρώτη θέση και τα υλικά αντικείμενα).
- Να βοηθήσουμε το παιδί να μειώσει την γκρίνια και την παραπονιάρικη συμπεριφορά.

• Να εστιάζουμε την προσοχή μας και την κριτική μας πάνω στη συμπεριφορά του και όχι πάνω στην αξία του σαν ανθρώπινο ον.

• Να ενθαρρύνουμε το παιδί να ενθουσιάζεται με κάθε τι στη ζωή και ν' αποφεύγει να παγιδεύει τον εαυτό του μέσα στη ρουτίνα του «βαριέμαι».

• Να ενθαρρύνουμε το παιδί να διαλέγει την ανεξαρτησία και όχι την εξάρτηση.

• Να διδάσκουμε στο παιδί να μην είναι επικριτικό, δίνοντάς του το παράδειγμα εμείς.

• Να το ενθαρρύνουμε να είναι ειλικρινές με τον εαυτό του, όσο κι αν αυτό είναι σκληρό.

• Να προωθήσουμε σ' αυτό την υγεία και όχι την αρρώστια.

• Όταν το παιδί κάνει κάτι σωστό, να μη χάνουμε την ευκαιρία να του το πούμε και να φροντίζουμε να του θυμίζουμε τακτικά πόσο καταπληκτικό είναι.

• Να του δίνουμε την ευκαιρία να είναι ιδιαίτερο και μοναδικό, ασχολούμενο με δραστηριότητες στις οποίες μπορεί να τα καταφέρει.

• Να μην παραλείπουμε να το αγκαλιάζουμε, να το φιλάμε και να επιδιώκουμε τη σωματική επαφή μαζί του.

• Να το ακούμε προσεκτικά και να συμμετέχουμε σε δραστηριότητες της ηλικίας του.

• Να το ενθαρρύνουμε να φέρνει φίλους στο σπίτι.

• Να υποστηρίζουμε τις προσπάθειές του να γίνει ανεξάρτητο, αντί να θεωρούμε την ανεξαρτησία του σαν απειλή για τη δική μας ανωτερότητα.

• Να βοηθήσουμε το παιδί ν' αναπτύξει θετικές εικόνες του εαυτού του μέσα στο κεφάλι του και ν' αποφεύγει τους αυτοκαταστροφικούς μονολόγους.

Μετά από όλα αυτά συνειδητοποιεί κανείς πόσο σημαντικός παράγοντας είναι η θετική αυτοεικόνα του παιδιού για την επιτυχία του στη ζωή και την ευτυχία του, και πόσο σημαντική και αναγκαία είναι η δική μας συμμετοχή σ' αυτό είτε ως γονείς είτε ως εκπαιδευτικοί. ☺

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Διατηρώντας την ισορροπία στην τάξη, Ντράικωρς Ρούντολφ - Γκράνγουουλντ Μπρόνια - Πέπερ Φ., Εκδόσεις Θυμάρη.

Κοινωνική ισοτιμία - Το πρόβλημα της εποχής μας, Ντράικωρς Ρούντολφ. Εκδόσεις Κέδρος.

Τι θέλετε αλήθεια για το παιδί σας; Ντρίνερ Γουαίην, Εκδόσεις Γλάρος.

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΝΑΛΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ (μεσοσύνης της «οικονομικής κρίσης») του Παναγιώτη Παναγιώτου

Όταν τη δεκαετία του 1970 το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν της Ιαπωνίας ξεπέρασε για πρώτη φορά το αντίστοιχο των Η.Π.Α., οικονομικοί κύκλοι στις Η.Π.Α. θεώρησαν υπεύθυνο το σύστημα παρεχόμενης εκπαίδευσης της χώρας τους το οποίο κατηγορήσαν για έλλειψη ανταγωνιστικότητας. Ως αντίδοτο στην «κρίση» επέβαλλαν σε όλες τις βαθμίδες του Δημοτικού Σχολείου, αλλά και σ' αυτές της Προσχολικής Αγωγής, Αναλυτικά Προγράμματα προσανατολισμένα αποκλειστικά στην ακαδημαϊκή γνώση.

Η ενσωμάτωση όμως τέτοιων Αναλυτικών Προγραμμάτων με μονοδιάστατο ακαδημαϊκό περιεχόμενο, συσχετίστηκε ακόλουθα με την αύξηση κρουσμάτων άγχους (στρες) σε νεαρούς μαθητές σύμφωνα με τις αναφορές θεραπόντων ιατρών (Kostelnik, Soderman & Whiren, 2004).

Η συγκεκριμένη πολιτική στην Εκπαίδευση κατηγορήθηκε από το κίνημα για «Αναλυτικά Προγράμματα σύμφωνα με το Αναπτυξιακό Επίπεδο του παιδιού» (Developmentally Appropriated Practices-DAP) ως αντιπαιδαγωγική προτείνοντας μια πιο φυσική εκπαίδευση των παιδιών ανάλογα με το ηλικιακό-αναπτυξιακό τους επίπεδο (Elkind, 1986; Kagan & Zigler, 1987; στο Lee Van Horn κ.α., 2005).

Η DAP θεμελιώθηκε στις θεωρίες του Jean

Piaget (Κονστρουκτιβισμός), του Lev Vygotsky (Οικονομικο-πολιτιστική θεωρία) και του Eric Ericson (θεωρία της Ανθρώπινης Ανάπτυξης) (Gordon & Brown, 2004) και σύντομα έγινε δημοφιλής. Σε αντιδιαστολή με την μονόπλευρη ακαδημαϊκή εκπαίδευση των παιδιών έθεσε ως σκοπό την ανάπτυξη Αναλυτικών Προγραμμάτων με ένα ολιστικό, πολυδιάστατο χαρακτήρα με στόχο την ολόπλευρη ανάπτυξη των παιδιών (Bredenkamp & Rosegrant, 1987, στο Kostelnik κ.α., 2004).

Σύμφωνα με την DAP το αναλυτικό πρόγραμμα πρέπει να λαμβάνει υπόψη του την ηλικία του παιδιού, την ιδιοσύστασή του και το οικονομικο-πολιτιστικό περιβάλλον στο οποίο ζει, αξιοποιώντας τα δυνατά του σημεία και δίνοντας προτεραιότητα στην εκμάθηση μεταγνωστικών δεξιοτήτων («μαθαίνω πώς να μαθαίνω»).

Η μάθηση πρέπει να έχει παιγνιώδη μορφή, με δραστηριότητες που άπτονται του άμεσου ενδιαφέροντος του κάθε παιδιού, μέσω συγκεκριμένων εμπειριών, δίνοντας παράλληλα το δικαίωμα επιλογής στο τι μαθαίνει και πώς το μαθαίνει σύμφωνα με τα ενδιαφέροντά του.

Στην πατρίδα μας παρά τις διαχρονικές προσπάθειες του εκπαιδευτικού κόσμου η προκρούστεια κλίση της ακαδημαϊκότητας παραμονεύει κάθε μαθητή με διαφορετικότητα, καθώς η κύρια αξιολόγηση του μαθητή έγκειται στην

επίδοσή του στις ακαδημαϊκές γνώσεις, αγνοώντας στις περισσότερες περιπτώσεις τα ιδιαίτερα ταλέντα και ενδιαφέροντα των παιδιών. Η έλλειψη Αναλυτικών Προγραμμάτων με παιδοκεντρικό χαρακτήρα είναι και παραμένει ζητούμενο.

Ας μην αφήσουμε την ευκαιρία για μια άλλη φορά να πάει χαμένη. Ας ακουστεί επιτέλους η φωνή των εκπαιδευτικών και της κοινωνίας κι όχι αυτή της οικονομικής ολιγαρχίας. Εκπαίδευση με κέντρο τον άνθρωπο και στόχο την ολόπλευρη ανάπτυξη του παιδιού κι όχι με βάση τα οικονομικά συμφέροντα. ☞

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Kostelnik, M.J., Soderman, A.K. & Whiren A.P. (2004) Developmentally appropriate curriculum: best practice in early childhood education (3rd edition) Upper Saddle River, N.J. Prentice Hall
2. Lee Van Horn, M. Karlin, E.O. Ramen, S.L. Altridge, J & Snyder, S.W. (2005). Effects of developmentally appropriate practices on childrens' development: a review of research and discussion of methodological and analytical issues. The Elementary School Journal, 105 (4). ProQuest
3. Gordon, A.M. & Browne, K.W. (2004). Beginnings & beyond: Foundations in early childhood education (6th ed.) Clifton Park, N.Y. Thomson/Delmar Learning

Γενική Συνέλευση

Η εικόνα της φιλόξενης αίθουσας στο 7ο Δημ. Σχολείο παραμένει πάντα γνώριμη στους μόνιμους γνωστούς συναδέλφους και συναδέλφισσες που παρευρίσκονται σε αυτήν. Οι γνωστοί συνδικαλιστές, συνάδελφοι που πάντα παρακολουθούν τις γενικές συνελεύσεις και λίγα νέα πρόσωπα, που μάλλον αντιμετωπίζουν με περισσότερο δέος από ότι χρειάζεται την διαδικασία.

Ζήτημα απαρτίας, όπως πάντοτε τα τελευταία χρόνια δεν υφίσταται. Κάποιος τρίτος παρατηρητής, θα πίστευε πως τα θέματα της ημερησίας διάταξης είναι ασήμαντα ή τουλάχιστον διαδικαστικά, χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Κι όμως το κύριο της θέμα συζήτησης ήταν οι προτάσεις για την παραπέρα δράση του συλλόγου μας, ώστε να κατατεθούν στην ολομέλεια των προέδρων, για να οριστεί ο τρόπος διεκδίκησης στην επόμενη περίοδο. Έχουν ήδη ανακοινωθεί τα μέτρα, που μας κλέβει η σοσιαλιστική (οέο) κυβέρνηση γύρω στις 3.500 ευρώ τον χρόνο με τους έμμεσους φόρους. Ακούγονται προτάσεις, γίνονται πολιτικοί διάλογοι άλλοτε έντονοι και άλλοτε όχι. Όλοι συμφωνούμε πως η ληστρική εισοδηματική επίθεση που δεχόμαστε από την κυβέρνηση δεν επιτρέπει καμία ανθεκτική συμπεριφορά μεταξύ των παρατάξεων.

Το διακύβευμα είναι η ΕΝΟΤΗΤΑ ως μονόδρομος. Η ενότητα όμως δεν μπορεί να έχει ως προπαιτούμενο τη λήθη, για κομματικές συμπεριφορές

που έχουν συντελέσει στην πολιτική αδρανοποίηση συναδέλφων μας καθώς ο όρος «διεκδίκηση» έχει αντικατασταθεί από το «θα τακτοποιήσω το θέμα σου». Ακόμα και αν επιθυμούμε να ξεχάσουμε πρακτικές κυβερνητικού πελατειακού συνδικαλισμού, μας το θυμίζει ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, ο Θ. Πάγκαλος, ο οποίος υπερήφανα δηλώνει στην Πρώτη Γραμμή του Σκάι «πως το ΠΑΣΟΚ ελέγχει τα συνδικάτα». Ο ακομμάτιστος συνδικαλισμός μεταμορφώνεται ως Ιανός σε κυβερνητικό συνδικαλισμό ανάλογα τις ανάγκες της εκάστοτε κυβέρνησης. Το έργο χιλιοπαιγμένο με το τέλος του γνωστό. Το κομματικό προσκύνημα επιβραβεύεται με βουλευτικά κι άλλα αξιώματα. Κανένα «Νενέκος» δεν χάνεται. Η χειραγώγηση ή η προσπάθεια χειραγώγησης αμοιβάται χωρίς φειδώ.

Ιδιαίτερα στην Κέρκυρα όπου:

☛ η ΠΑΣΚ με τα ιστορικά ψηφοδέλτια των πενήντα υποψηφίων που μόνο αυτοί αν συμμετείχαν στις πολιτικές δράσεις πιθανόν θα άλλαζε η αρνητική εικόνα των συνελεύσεων και των κινητοποιήσεων,

☛ που στη διάρκεια της μεγάλης απεργίας είχαν συνδικαλιστές που δεν απήργησαν ούτε μια ημέρα, (όπως άλλωστε και μέλος της ΔΑΚΕ στο Δ.Σ.), που στη Γενική Συνέλευση πρότεινε κάτι για ημερίδα ως συνδικαλιστική δράση, όπου να καλέσουμε και τον πρόεδρο της ΔΟΕ. Προφανώς πέρα από το ταξίδι στην Γερμανία

χρειάζονται τα μέλη της ΠΑΣΚ στη ΔΟΕ κι άλλες ψυχαγωγικές αποστολές για να μπορούν ξεκούραστα να μειοψηφούν στην κήρυξη της απεργίας (5/3/2010) λίγες ώρες πριν συζητηθούν στην βουλή τα ληστρικά μέτρα,

☛ που έχοντας προάγει σε επιστήμη των σύστημα των πελατειακών σχέσεων, εμφανίζει το δικαίωμα του εργαζόμενου ως εξυπηρέτηση, ☛ που δεν αποτελείται από «αδέξιους» δεξιούς, αλλά από μέλη που είναι ικανά να κινηθούν με αριστερά χαρακτηριστικά στις όχθες του πολιτικά ακίνδυνου, να βάζουν γερές πλάτες όπου χτυπά κόκκινο για το κομματικό καθήκον της υπεράσπισης του κυβερνητικού έργου (βλ. τον κωλοτούμπα Χρ. Παπουτσή), αποδυνάμωση, αποδόμηση, απαξίωση το συνδικαλιστικό κίνημα μετατρέποντάς το σε μηχανισμό αλληλοεξυπηρέτησεων και δημιουργίας στελεχών και στήριξης νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Εμείς ως ΑΑΚ τους προτείναμε στην συνεδρίαση του ΔΣ (4/3/2009) να καταθέσουν τις κομματικές τους ταυτότητες γιατί θεωρούμε πως η πολιτική στήριξη στο ΠΑΣΟΚ είναι συνενοχή*. Η κοινωνική έκρηξη που θα ακολουθήσει πρέπει να μας βρει όλους στους δρόμους και πριν συμβεί αυτό ας έχουμε διαλέξει στρατόπεδα. Με την κυβέρνηση των ηγετικών οικονομικών ελίτ ή με τους εργαζόμενους; «Σύντροφοι» επιλέξτε με ποιους είστε.... ☞

ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

του Παναγιώτη Σκαρτσίδα

Το σχολείο ως κοινωνικός θεσμός του κράτους που εμφανίζεται κατά τη βιομηχανική εποχή στις δυτικές κοινωνίες, με τη μορφή της δημόσιας, καθολικής και (αργότερα) υποχρεωτικής εκπαίδευσης, ήταν αποτέλεσμα της ραγδαίας τεχνολογικής αλλαγής και της εκβιομηχάνισης των μέσων και του τρόπου παραγωγής (δηλ. του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος παραγωγής).

Ο ρόλος της εκπαίδευσης σ' αυτό το πλαίσιο οριοθετείται στο τρίπτυχο: i) μετάδοση γνώσεων, ii) κοινωνικοποίηση και iii) και κοινωνική διαλογή. Ο τελευταίος ρόλος (ο οποίος δεν χρησιμοποιείται σχεδόν ποτέ επίσημα), έχει διττό χαρακτήρα: ως κριτήριο επιλογής για την κατανομή των ατόμων στις διάφορες κοινωνικές θέσεις και ως μέσον διαλογής, αποφασίζοντας ποιος θα αποκτήσει τα εκπαιδευτικά "προσόντα" τα οποία στη συνέχεια χρησιμοποιούνται για την επιλογή.

Στις σημερινές οικονομικές και κοινωνικοπολιτικές συνθήκες της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, ως ιδεολογικού και οικονομικού μοντέλου διάρθρωσης της κοινωνίας που άμεσα ή και έμμεσα προτείνουν και τα συντηρητικά και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, ο επιδιωκόμενος και συντελούμενος μετασχηματισμός στην εκπαίδευση (και στη χώρα μας) είναι ρητά συνδεδεμένος με την εφαρμογή βασικών νεοφιλελεύθερων εκπαιδευτικών πολιτικών.

Με τον όρο «νεοφιλελευθερισμός» εννοείται μια πολύ πρόσφατη λειτουργία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, τόσο στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, όσο και στις περιφέρειές τους, ο οποίος προέκυψε από μια προϋπάρχουσα ιστορική διαδικασία αναπαραγωγής του αμερικάνικου μονοπωλιακού καπιταλισμού. Ως οικονομικό μοντέλο εφαρμόζεται στην Αγγλία και στις ΗΠΑ από τη Μ. Θάτσερ και τον Ρ. Ρέικαν (πρόγραμμα λεγόμενης δομικής προσαρμογής) τη δεκαετία του '80. Βέβαια η παγκοσμιοποίηση ως βασική τάση του καπιταλισμού είναι μια διαδικασία πολύ παλιά που εκφράζεται στη τάση διεθνοποίησης των καπιταλιστικών σχέσεων.

Ιστορικά θα μπορούσαμε να διακρίνουμε τις εξής τρεις κύριες φάσεις στον οικονομικό ρόλο του κράτους:

Την περίοδο του κλασικού φιλελευθερισμού, από τον καιρό της ανόδου της σύγχρονης βιομηχανικής κοινωνίας στη Δύση, στη διάρκεια του περασμένου αιώνα, μέχρι το τέλος του μεσοπολέμου. Σ' αυτή την περίοδο ο οικονομικός ρόλος του κράτους προσδιορίζεται από τη βασική φιλελεύθερη αρχή *laissez faire*, δηλ. το κράτος ελαχιστοποιεί την παρέμβασή του στην οικονομική διαδικασία στη βάση της φιλελεύθερης αρχής της ελευθερίας. Οι ελεύθερες δυνάμεις της αγοράς από μόνες τους μπορούν να εξασφαλίσουν το μέγιστο κοινωνικό όφελος μέσω της μεγιστοποίησης του ατομικού οφέλους του κάθε παραγωγού, καταναλωτή. Ο ρόλος του κράτους περιορίζεται στη συλλογή φόρων και δασμών και σε μικρο - οικονομικό επίπεδο για να υποστηρίξει το εθνικό κεφάλαιο, αλλά και να παίρνει κάποια μέτρα κάτω από την πίεση των ανερχόμενων συνδικάτων για την προστασία της εργασίας.

Την περίοδο του κρατικού παρεμβατισμού η οποία διήρκεσε μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70 (Κε-ύνσιανισμός) και η οποία μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι αποτέλεσμα της επιτυχίας του οικονομικού σχεδιασμού κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά

κυρίως αποτέλεσμα του ίδιου του αντιφασιστικού πολέμου και του ριζοσπαστισμού των λαϊκών στρωμάτων που στρέφονται προς τα αριστερά, επιβάλλοντας στη δύση την εισαγωγή και επέκταση του κράτους- πρόνοιας.

Τη σημερινή περίοδο του νεοφιλελευθερισμού. Αιτίες που οδήγησαν στην εμφάνισή του συνοπτικά ήταν η κατάρρευση του διεθνούς νομισματικού συστήματος των σταθερών ισοτιμιών και η κρίση του πετρελαίου σε συνδυασμό με την πίεση στα κέρδη που δημιουργεί η ταχύτερη αύξηση των μισθών από την παραγωγικότητα των εργαζομένων, οδηγούν στην οικονομική κρίση, στον στασιμοληθωρισμό. Ο κρατικός παρεμβατισμός κατηγορείται ότι συνέβαλε σ' αυτή την κρίση υπονομεύοντας την ηγεμονία του ιδιωτικού κεφαλαίου μέσω της εγκαθίδρυσης ενός συστήματος οικονομικής εξουσίας που περιλαμβάνει το κράτος, τα συνδικάτα και το κεφάλαιο.

Βασικές αρχές του νεοφιλελευθερισμού αποτελούν:

- 1) Η υποχώρηση των ορίων του κράτους, θεωρώντας ότι ο χωρίς ρυθμίσεις καπιταλισμός της αγοράς θα επιφέρει αποτελεσματικότητα, ανάπτυξη και γενική ευημερία. Απελευθέρωση δηλ. των αγορών και την αποδέσμευση των ιδιωτών από κάθε έλεγχο.
- 2) Η επιβολή και υιοθέτηση αξιών της αγοράς από την κοινωνία και τα άτομα. (οικονομισμός, επιχειρηματική κουλτούρα).
- 3) Θεοποίηση των «αγορών», ως των μοναδικών χώρων μέσω των οποίων παράγονται και διανέμονται, αγαθά, πνευματικές αξίες, κεφάλαια, κοινωνική δικαιοσύνη.
- 4) Η ιδιωτικοποίηση αγαθών που νοούνται ως δημόσια.
- 5) Η σταδιακή κατάργηση της έννοιας του δημόσιου αγαθού.

Η σχέση σχολείου και νεοφιλελευθερισμού περνά μέσα και από μια αντίστοιχη εκπαιδευτική ιδεολογία, που αποδίδει σε παιδαγωγικό επίπεδο τις παραπάνω αντιλήψεις, αφού δεν είναι δυνατό να υπάρξει αναπαραγωγή του κεφαλαίου, χωρίς ανάμεσα στα άλλα και αναπαραγωγή συγκεκριμένης κατάρτισης του εργατικού δυναμικού.

Στην κατεύθυνση αυτή μια σειρά οργανισμών, θεσμικών και μη οργάνων (UNESCO, Παγκόσμια Τράπεζα, ΟΟΣΑ, Όργανα Ευρωπαϊκής Ένωσης - Συμβούλιο και Επιτροπή, πολιτικά κόμματα, σύνδεσμοι βιομηχάνων, ιδιωτικά ιδρύματα, πανεπιστημιακοί, διανοούμενοι και δημοσιογράφοι), με τη λήψη συγκεκριμένων αποφάσεων (Λισαβόνα 2000, Βαρκελώνη 2002, Μπολόνια 2003 κ.ά.) και αντίστοιχης αρθρογραφίας, ανέλαβαν την προετοιμασία τόσο σε ιδεολογικό, όσο και σε πρακτικό επίπεδο, να διαμορφώσουν ένα συντηρητικό - αντιδραστικό πρόγραμμα διαρθρωτικών αλλαγών στην εκπαίδευση με στόχο να υπηρετηθούν οι νέες ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος (δηλ. της ασύδοτης αγοράς και της υπερσυσσώρευσης κέρδους).

Για να ενισχυθεί μάλιστα η ανάγκη ολοκλήρωσης της νεοφιλελεύθερης στροφής, η επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση ξεκίνησε με την ενοχοποίηση της για τη οικονομική και κοινωνική κρίση, δεδομένου ότι προετοίμαζε ανεπαρκώς τους νέους για τον κόσμο της εργασίας με αποτέλεσμα την αύξηση της ανεργίας και την πτώση της παραγωγικότητας και της διεθνούς ανταγωνιστικότητας. Ενοχοποιούνταν επίσης και οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί με την απαξίω-

ση του ρόλου τους και παράλληλα οι μαθητές με την προβολή του δόγματος της «ήσσονος προσπάθειας». Δε γινόταν καμία αναφορά στις κοινωνικές συνθήκες της παραγωγής του εκπαιδευτικού έργου και της κοινωνικής προοπτικής των σπουδών σήμερα. Τα σχολεία θεωρούνται «μαύρες τρύπες» στις οποίες διοχετεύεται χρήμα που θα μπορούσε να έχει διοχετευτεί σε άλλες δραστηριότητες, χωρίς καμία αποτελεσματικότητα.

Σε εκπαιδευτικό επίπεδο οι παραδοχές που συγκροτούν τις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις του καπιταλιστικού σχηματισμού μπορούν να συνοψιστούν στα εξής: α) Οι παγκόσμιες πια αγορές και όχι οι εθνικές ή κάποιες ηθικές αξίες καθορίζουν τη γνώση (η οποία παρέχεται κυρίως αποσπασματικά με τη μορφή πληροφορίας) που θα μεταδίδει το κρατικό εκπαιδευτικό σύστημα, β) Οι μαθητές στα εκπαιδευτικά συστήματα οφείλουν να αποκτήσουν δεξιότητες - ικανότητες (ευελιξία, προσαρμοστικότητα) οι οποίες είναι παγκόσμια αποδεκτές. Αυτό έχει σαν συνέπεια ο σχηματισμός των κοινωνικών τάξεων να λαμβάνει χώρα μέσα στην τάξη, αφού το σχολείο, η γνώση και η πληροφορία είναι οι κύριες πηγές πλούτου και ισχύος. γ) Το σχολείο πρέπει να ιδιωτικοποιηθεί, όσο αυτό είναι δυνατό, ή να αντιγράψει τη λογική της ιδιωτικής επιχειρήσης, αφού το μορφωτικό κεφάλαιο μετατρέπεται σε χρηματιστηριακό κεφάλαιο. Η εκπαίδευση είναι ένα εμπόρευμα όπως όλα τα άλλα. Οι μαθητές και οι γονείς είναι καταναλωτές και το σχολείο είναι ένας οργανισμός που πρέπει να λειτουργεί με τον κανόνα του κόστους - οφέλους. Στο νεοφιλελευθερισμό το κράτος επιδιώκει να δημιουργήσει ένα άτομο που να είναι ένας εφευρετικός και ανταγωνιστικός επιχειρηματίας. Η έκφραση «οικονομία και κοινωνία της γνώσης» ενοποιούν τις παραπάνω τρεις παραδοχές για τον ιδεολογικό προσανατολισμό του ρόλου του εκπαιδευτικού συστήματος. ☞

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Apple Michael, (1993), Εκπαίδευση και Εξουσία, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη.
- Apple Michael, (2003), Εκσυγχρονισμός και Συντηρητισμός στην Εκπαίδευση, Μεταίχμιο, Αθήνα.
- Γουβιάς Σ, Διονύσης, «"Αγορά ο σχολείο" ή "σχολείο της αγοράς;" - τάσεις και προοπτικές του ελληνικού δημόσιου σχολείου σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης των αγορών», Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης, τεύχ. 54 - 61.
- Λιάμπας Αναστάσιος, Κάσκαρης Ιωάννης, (2007), «Κριτικός μεταμοντερνισμός, κριτική παιδαγωγική και τα ιδεολογικά σχήματα του νεοφιλελευθερισμού στην εκπαίδευση», Θέσεις, τεύχ. 99 Απρίλιος - Ιούνιος.
- Νούτσος Χαράλαμπος, (2004), «Το νεοφιλελεύθερο σχολείο - ιδεολογία και πραγματικότητα». Εισήγηση στο 7ο Εκπαιδευτικό Συνέδριο ΟΛΜΕ. Δεκέμβριος.
- Ρέππας Χρήστος, (2002), «Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και εκσυγχρονισμός», "Δρόμοι" πολιτικής και κοινωνικής κριτικής, τεύχ. 16 Νοέμβριος.
- Ρέππας Χρήστος, «Εκπαιδευτικοί και νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις στην Εκπαίδευση», www.Alfavita.gr.
- Τσιριγώνης Θανάσης, (2010), «Τα κεντρικά σημεία της αντιδραστικής επίθεσης στο δημόσιο σχολείο και η αναγκαία απάντηση του εκπαιδευτικού κινήματος», Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης, τεύχ. 91: 25-27.
- Φωτόπουλος Τάκης, (1991), «Νικήθηκε ο νεοφιλελευθερισμός», Ελευθεροτυπία, 31 Αυγούστου 1991.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Τα τελευταία χρόνια ζει και δημιουργεί στο νησί μας ο Κώστας Πανάρετος και η Κλειώ Brenner, ένα ζευγάρι κεραμιστών αγγειοπλαστών. Η πορεία τους στην αρχέγονη αυτή τέχνη έχει βραβευθεί κατά καιρούς με βραβεία και επαίνους, το σημαντικότερο από τα οποία ήταν το Μέγα Βραβείο στον Πανευρωπαϊκό Διαγωνισμό Κεραμικής που έγινε στην Αθήνα το 2004. Το έργο που βραβεύθηκε κοσμεί σήμερα το Δημαρχείο Αμαρουσίου.

Η ιδιαίτερη ποιότητα των έργων τους βασίζεται στη χρήση δύο πανάρχαιων τεχνικών, την terra sigillata και το ψήσιμο σε πυροδοχείο.

Η γνήσια terra sigillata, τεχνική των αρχαίων χρόνων, γίνεται μόνο από φυσικό κόκκινο πηλό με τη μέθοδο της διύλισης. Το αποτέλεσμα της διύλισης δίνει μια κολλώδη ουσία που έχει την κοκκομετρία του νερού και απαιτεί μεγάλο χρονικό διάστημα για να παραχθούν μερικά γραμμάρια ερυθροβαφής (από 3 κιλά πηλό παράγονται 10 περίπου γραμμάρια t.s.) Με το υλικό αυτό διακοσμείται το άψητο αγγείο, το οποίο αφού στεγνώσει ψήνεται στους 1000 βαθμούς Κελσίου, δίνοντας μια μεταξένια υφή στην επιφάνεια του αγγείου. Το ψήσιμο σε οξειδωτική ατμόσφαιρα δίνει ερυθρό χρώμα, ενώ σε αναγωγική μαύρο χρώμα (ερυθρόμορφα και μελανόμορφα αγγεία).

Το ψήσιμο σε πυροδοχείο, είναι τεχνική που ανάγεται στην προϊστορική εποχή. Τα γυαλισμένα, άψητα αγγεία ψήνονται πρώτη φορά σε οξειδωτική ατμόσφαιρα (1000 βαθμοί Κελσίου). Στη συνέχεια εφαρμόζονται άλατα μετάλλων τα οποία με το δεύτερο ψήσιμο χρωματίζουν την επιφάνεια του αγγείου. Το δεύτερο ψήσιμο πραγματοποιείται σε πυροδοχείο με ηριονίδια, (αναγωγική ατμόσφαιρα). Ο καπνός που παράγεται διακοσμεί συμπληρωματικά την επιφάνεια του αγγείου με μαύρο χρώμα και το αποτέλεσμα είναι μοναδικό και ανεπανάληπτο. ☞

ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙΤΕ

paremvasis.gr
scholio.gr

Μουσείο & Σχολείο: συνεργασία & προοπτική

Το παράδειγμα του Παραρτήματος της Εθνικής Πινακοθήκης στην Κέρκυρα

Το Παράρτημα της Εθνικής Πινακοθήκης στην Κέρκυρα στεγάζεται σε δύο κτίρια, το Καστελλίνο και το Καστελλέτο, που αποτελούσαν βοηθητικά κτίρια του ιστορικού ξενοδοχειακού συγκροτήματος Καστέλλο (πρώην βίλλα Μιμπέλη). Τα τελευταία χρόνια στο Παράρτημα φιλοξενείται έκθεση με έργα της μόνιμης συλλογής του η οποία παρακολουθεί την ιστορία της νεότερης ελληνικής τέχνης από τα μεταβυζαντινά χρόνια έως σήμερα, με έμφαση στη συμβολή των καλλιτεχνών της Επτανησιακής Σχολής.

Μία μόνιμη συλλογή δίνει την ευκαιρία και το χρόνο στους εκπαιδευτικούς αλλά και στους μουσειοπαιδαγωγούς να μελετήσουν κάθε φορά διαφορετικές περιόδους, τεχνοτροπίες, καλλιτέχνες. Σε αυτό το πλαίσιο πραγματοποιούνται καθημερινά εκπαιδευτικά προγράμματα για όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης με στόχο την επαφή των παιδιών με τα θέματα, τα υλικά, τους καλλιτέχνες της έκθεσης, την εξοικειώσή τους με τις τάσεις της νεοελληνικής τέχνης, την ενεργό συμμετοχή και τη συζήτηση γύρω από τα έργα. Μέσα από την περιήγηση και τις δημιουργικές δραστηριότητες που ακολουθούν, στόχος είναι η επίσκεψη στο μουσείο να γίνει μία εποικοδομητική εμπειρία.

Η Εθνική Πινακοθήκη, επιθυμώντας να διευκολύνει τους εκπαιδευτικούς να οργανώσουν μία επίσκεψη με την τάξη τους, υλοποιεί σεμινάρια Μουσειακής Εκπαίδευσης για εκπαιδευτικούς Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης με στόχο την εξοικειώσή τους με το χώρο και τα

έργα της μόνιμης συλλογής, την ενθάρρυνσή τους να αξιοποιήσουν τα έργα τέχνης της Πινακοθήκης στο πλαίσιο των σχολικών δραστηριοτήτων και την έκφραση των προσωπικών τους απόψεων και την κατάθεση προτάσεων για την υλοποίηση νέων εκπαιδευτικών προγραμμάτων και τη δημιουργία εποπτικού υλικού με θεματολογία σχετική με τα έργα της Πινακοθήκης.

Μέσα από τις συστηματικές επισκέψεις στην Πινακοθήκη οι εκπαιδευτικοί θα εμπλουτίσουν την καθημερινή τους διδασκαλία με νέο εποπτικό υλικό, εκτός των σχολικών εγχειριδίων, θα καλλιεργήσουν στους μαθητές τους το ενδιαφέρον για τα μουσεία και θα τα βοηθήσουν να διακριθούν σε ένα διαφορετικό μαθησιακό περιβάλλον. Από την άλλη πλευρά, οι μαθητές θα εξοικειωθούν με το χώρο του μουσείου, θα αντλήσουν από αυτόν γνώση, χαρά και δημιουργικότητα. Εξάλλου, ελπίζουμε, οι σημερινοί μαθητές, να είναι οι αυριανοί ενήλικες επισκέπτες. ☞

Μαρίνα Παπασωτηρίου,

Επιμελήτρια Παραρτήματος Εθνικής Πινακοθήκης
Επικοινωνία:

Τηλ. 26610 93333, Φαξ 26610 80233

E-mail: marinapapasotiriou@nationalgallery.gr

Πρόσβαση: το Παράρτημα βρίσκεται σε απόσταση 14 χιλιομέτρων από την πόλη της Κέρκυρας, στην περιοχή της Κάτω Κορακιάνας, στον οδικό άξονα της Εθνικής Παλαιοκαστρίτσας, με κατεύθυνση την Κασσιώπη και τη Δασιά. Με το Αστικό ΚΤΕΛ Κέρκυρας: Νο 7 – Δασιά (τέρμα Κατωμέρι).